

REGIUNEA ROȘIORII DE VEDE ÎN FLĂCĂRI

După Vlașca, a venit rândul Teleormanului să intre în răscoală, făcând ca aceasta să se întindă de la Videle și până la Olt.

La 28-30 km nord de Roșiorii de Vede, de-a lungul pârâului Tecuciului-afluent al râului Vede, se întinde comuna DOBROTEȘTI, cunoscută și sub numele de Doagele-una din localitățile bogate ale județului, dar mai ales cu oameni muncitori și descurcăreți în toate.

Aici și-au găsit comuniștii, cum se zice, o „vacă de mulș“-și au jupuit-o în tot felul, ba cu cote, ba cu impozite de tot felul, ba i-a lăsat pe unii să intre în colectiv-să se izbească de realitatea comunistă, crezând că nu e departe până ce se va năruși tot ce este contra naturii. Până într'o zi.

Și acea zi a fost cea de 7 Martie 1961, când au văzut pe vicepreședintele raionului, pe Florian Florescu că tot măsoară și bate țărushi. A început pe la 9 dimineața. Au întrebat din curiozitate oamenii ce are de gând să facă. Și se tot strângeau la fața locului. Și el se lauda că le face sediu nou pentru colectiv. Și unul a început să scoată un țărush, să-i spună că nu e bine bătut acolo. Altul a scos alt țărush și i l-a dat să-l bată la el acasă. O femeie i-a zis serios că ar fi mai bine să le dea cererile de înscriere înapoi, că ei nu au vrut, ci au intrat forțat,și le-au luat și carul, și boii-și nu mai au cu ce să aducă iarbă să crească vacuța, să dea lapte copiilor.

Alături sta cu mașina plutonierul major Ilie Ștefan, șoferul securității din Roșiorii de Vede. După vreo două ore de hârăială, deoarece Floricel Florescu nu se oprea din lucru și-i sfida, au început să-l ia la goană cu pietre, și apoi la bătaie.

Lelea Zdârca s'a repezit și a început să tragă clopotul a jale, iar plutonierul a fugit la telefon să-și anunțe șefii de la Roșiori. Între timp vicepreședintele era plin de sânge, și fața tumefiată-și cu câteva răni pe cap. Fugea și căuta un loc de ascuns. A găsit hornul unei case din vecini, de unde- găsit fiind-l-au luat din nou la bătaie. Mașina securității dispăre, și atunci țărani-dându-și seama că a plecat ca să ceară ajutoare-au început să se organizeze, să facă baricade: la Sfatul popular, la biserică și la noul sediu ce voiau să-l ridice.

Secretarul sfatului a anunțat între timp pe generalul Negrea, adjunctul lui Alexandru Drăghici, asupra situației grave. Lumea a intrat în sfat ca să-și ia cererile, iar secretarul Ică Roșu a fugit la dispensarul din apropiere și a îmbrăcat un halat alb.

Afară, oamenii se organizau pentru apărarea comunei, înarmându-se cu topoare, furci, târnăcoape-și au făcut ordine, devastând sediul vechi al colectivului împreună cu documentele, în căutarea cererilor de înscriere. Erau stăpâni pe situație până la orele 4 după amiază, când și-a făcut apariția Ilie Ștefan, însoțit de două IMS-uri pline cu securiști. Au fost oprți la primul baraj de către mulțime care i-a dat voie să-l ia pe rănit. L-a dus în spate, într'o mașină, scoțându-l afară din comună, unde aștepta o salvare să-l ducă la spitalul din Roșiori. Pe la orele 18 sosește prima întăritură de milițieni de la raion, căutând să împrăstie mulțimea. În busculada care are loc se trage în aer, dar un milițian trage și în plin, rănind în picior pe Stan Martac. Furia crește-și oamenii sar pe milițieni, care reușesc să se retragă și să se baricadeze în sfatul popular, în așteptarea ajutoarelor.

Generalul Negrea luase măsuri de represiune și de a înăbuși răscoala. După ce s'a lăsat noaptea, au apărut mașini încărcate cu milițieni și securitate de la Roșiori, Turnu Măgurele, Videle, Drăgănești-Olt, Drăgănești-Vlașca-și de la Costesti-Argeș, de unde s'au trimis 50 muncitori îmbrăcați în salopete noi. Ca să intimideze, mașinile au venit tractând armament greu, și comuna s'a transformat într'un adevărat teatru de război. De la aeroportul din Balaci au început să zboare avioane, făcând un zgomot asurzitor.

Mitralierele au început să „latre“ și țărani nevoiți să dea înapoi. Era noapte, și de peste tot se auzea sgomot, neștiind încotro s-o apuci. Au început să se ascundă, și asupra comunei s'a instaurat represiunea. Era o adevărată vânătoare după țărani. Primul drum era la școală, unde-înșirați cu fața la perete și mâinile după ceafă-erau loviți cu cismele și patul armelor. În această situație i-au găsit autoritățile, venite să vadă cine a avut curajul să nesocotească măsurile partidului. Printre mai mari era „câinele roșu“-Anghel Bodârlău (președintele raionului), Ion Stănescu-secretarul Sfatului Popular raional, generalul Negrea-șeful operațiunii, și alții mai mici. Satul a stat sub ocupație 6 luni, în care timp tot mereu se mai aresta câte unul, după indicațiile activiștilor și sfatului popular. Familiile erau terorizate și nevestele batjocorite, copiii nu mai puteau merge la școală, învățătorul-a-restat, ca și cei doi preoți, fiindcă comuna avea două biserici. Primul transport a fost de circa 100 de țărani-femei, bărbați și copii-care, duși la securitate, erau întâi chinuiți, și apoi întrebați ce au făcut, după care-zdrobiți-luau drumul lagărilor de exterminare prin muncă forțată. Printre ei s-au numărat: BĂLȚATU

I. Anghelina, născută în 1910, zisă Lina-condamnată 36 de luni; BURCĂ N.. Tudor, n.22-09-1911, condamnat la 48 de luni; CALOTĂ N. Domnica, n.7-10-1907, condamnată 36 de luni; CIOBANU S. Floarea, născută 23-07-1900, condamnată 36 luni; CIOBANU Ioana, chinuită în anchetă și învinuită că i-a dat altceva să bea vicepreședintelui Floricel Florescu când a cerut apă-condamnată 48 de luni; CĂLIN M. Ioana, născută 12-06-1912, condamnată 36 de luni- condamnată cu fiica; CĂLIN C. Păuna, născută 14-03-1942, condamnată 36 luni; DĂNALACHE M. Dumitru, n.11-09-1894.condamnat 60 de luni; DĂNALACHE A. Ilie, născut în 1923,.condamnat 48 de luni; DĂNALACHE I. Ion, n.27-01-1925, condamnat la 60 de luni; GRIGORE C. Mihai, n.5-03-1925, a fost condamnat la 48 de luni; GRIGORIȚĂ N. Ioan, n.20-07-1938, a fost condamnat la 48 de luni; ISCRU Constantin, preot, a fost condamnat 1 an; ISTRATE M. Tudor, născut 25-05-1914, preot, condamnat 60 de luni; MARTAC I. Ana, născută 3-02-1942, a fost condamnată 36 de luni; MARTAC C. Ștefan, n. în 1891, a fost condamnat la 36 luni; MARTAC O. Ion, n.27-12-1898, zis Boldișor-condamnat la 60 de luni; MARINA Șt. Rada-zisă Oprea Rada, născută 2-03-1903, condamnată la 36 de luni; MANOLACHE Ion, condamnat 48 de luni; PETRE I. Constantin, născut 1-05-1941, condamnat 60 de luni; PITIȘ M.Stanca, născută 3-09-1921, condamnată la 36 luni; ROȘIE M. Ion-zis Ene al Linei Titi, n.27-01-1913, condamnat 60 de luni; STANCU P. Ion-zis Păunica, n.3-06-1910, condamnat la 60 de luni; TRINCU I. Marin, n.6-06-1937,.condamnat la 48 de luni; TECUCEANU M. Ion, născut 25-09-1912, condamnat la 36 luni; VĂCARU P. Ion, n.6-07-1939, condamnat la 60 de luni; VĂCARU P. Năstase, n.4-04-1929, a fost condamnat la 48 de luni; VODĂ A. Stan,n.25-09-1937, condamnat la 48 luni.

Numărul arestațiilor a fost foarte mare, și cu toții au trecut prin lagărele din Bălțile Dunării, Delta Dunării, iar femeile-pe la GAI-Arad.

TITULEȘTI

În această comună situată pe râul Vedea, la circa 15 km.Vest de Dobrotești, s'au făcut manifeste pentru ieșirea din colectiv. A fost arestat STANCA R. Radu, născut pe 10-03-1924-și condamnat la 60 de luni.

MIHĂIEȘTI

Din această comună, așezată între Roșiorii de Vede și Drăgănești-Olt, s'a înaintat o scrisoare C.C.-ului P.M.R., arătându-se nedreptățile făcute de colective și cerând desființarea lor. Au fost arestați PETERAN V. Ioan (n.26-09-1914) și STANCU I. Aurelian (năs.23-11-1896), și-după chinuri-au fost condamnați la câte 60 de luni fiecare.

SILIȘTEA NOUĂ

La 15 km nord de Dobrotești, s'a ținut adunarea generala a gospodăriei colective, în cursul căeia s'a criticat conducerea și s'au adus acuzații, cerându-se retragerea si desființarea ei. Țăranii nu s'au mulțumit numai cu atât. Au trecut la fapte. Au sărit asupra sfatului popular și au trecut la distrugerea colectivului. A(u) intervenit miliția și securitatea, trecând la arestări. Printre ei s-au numărat: ANGHELACHE D. Badea, n.27-07-1929, condamnat la 36 de luni; DĂNĂLACHE I. Constantin, n.14-01-1930, condamnat la 36 de luni DUMITRESCU Florica, născută în 1919, a fost condamnată la 36 de luni; STĂNCESCU I. Sebastian, n.10-07-1921, a fost condamnat la 36 luni.

Au trecut prin chinurile securității și lagărele de munca forțată din Bălțile Dunării.

NICOLAE BĂLCESCU

În această comună, situată la circa 40 km nord de Turnu Măgurele-pe Câlmațui, s'au produs iarăși ciocniri, cerându-se restituirea adeziunilor luate forțat și desființarea colectivului. Au fost arestați circa 10 țărani-chinuți și condamnați: BRAN I. Marin,n.10-09-1938, condamnat 60 de luni; CROITORU M. Ioana, născută pe 28-08-1938 și condamnată la 36 de luni; ILIE I. Iancu, născut pe 1-02-1902, a fost condamnat la 48 de luni; NAIDIN M. Alexandru, n.15-05-1911, a fost condamnat 60 de luni; SOARE V.Ilie, n.29-12-1915, condamnat la 48 de luni. Și alții...

SOCETU

Comună aşezată la circa 15 km nord de Roşiorii de Vede, pe râul Vede, a fost teatrul unor dezordini atât la sfatul popular cât şi la colectiv, cerându-se de către ţărani retragerea şi desfiinţarea colectivului. S-au făcut arestări. Printre cei arestaţi au fost şi: CIOBANU P. Marin, n.17-08-1913, condamnat la de 48 luni; FIERESCU I. Marin, n.14-12-1901, condamnat la 48 de luni.

SMÂRDIOASA

Comună situată la confluenţa râurilor Vede şi Teleorman, a cunoscut în Februarie 1961 furia ţăranilor împotriva gospodăriei colective, care-i jefuise. În grup s'au dus la sfatul popular şi gospodărie, maifestând şi cerând restituirea adeziunilor ce le fuseseră luate forţat. S-au făcut arestări. Printre ei: BĂDICI I. Dumitru, născut pe 22-12-1902, a fost condamnat la 48 de luni; BRATAN N. Florea, n.23-07-1906, condamnat la 48 de luni; ZAMFIR I.Tânase, născut pe 7-01-1901, condamnat la 48 de luni.

CERVENIA

Aşezată la circa 7 km sud de Smârdioasa, comuna Cervenia a cunoscut furia ţărănească împotriva colectivizării. După ce s'a spart şedinţa adunării generale- în care conducerea a fost acuzată de nereguli, cerându-se desfiinţarea-ţărani s-au năpustit asupra sfatului şi colectivului, cerând restituirea adeziunilor. Au intervenit miliţia şi securitatea, făcând arestări. Printre ei s-au numărat: PUŞCACIU T. Oprea. născ.11-12-1915, a fost condamnat la 48 de luni; TACHE Şt. Tudorin, născ. 13-03-1924, a fost condamnat la 36 de luni.

CONTEŞTI

Comună situată la 6 km sud de Cerveni, tot pe râul Vede, a cunoscut furia ţărănească, în care s'a forţat sediul sfatului popular pentru restituirea cererilor, s'a devastat colectivul şi s'au distrus documente. Printre arestaţi au fost şi: COLEA Şt .Ioan, născ.1-07-1912, condamnat la 48 de luni; GANCEA I. Constantin, născ.6-02-1929, condamnat la 48 de luni; OALĂ I. Ion,născ.8-11-1936, a fost condamnat la 48 de luni muncă forţată.

COSTEŞTI-ZIMNICEA - 1 MARTIE 1961

Ţăranii au intrat cu forţa în gospodăria colectivă ca să-şi ia cererile Printre arestaţi s'a numărat URUCU Alexandru, născ. 4-11-1914, condamnat 48 de luni.

BOTOROAGA

În această comună situată la 5 km.nord de Drăgăneşti-Vlaşca, pe 28 Februarie 1961 o femeie-ŞOVEI N. Elisabeta, născută pe 5-12-1919, a luat-o înaintea bărbaţilor şi a forţat intrarea în sfatul popular, făcând scandal să i se restituie cererea, că nu vrea să mai rămână muritoare de foame în colectiv.

A fost arestată de securitate şi condamnată la 24 de luni muncă forţată în lagăr.

LETCA VECHE

Focul nemulţumirilor generalizate s'a întins şi spre răsărit, cuprinzând satele unde se cerea retragerea din colective.

În comuna Letca Veche, situată pe Glavaciog înainte de unirea cu Milcovăţul, ţăranii au fost mai furioşi. Au trecut prin gospodăria colectivă, cerând retragerea din colectiv si provocând unele distrugerii. Securitatea a făcut arestări, şi printre cei trimişi în lagărele de muncă fortată s'au numărat şi:

BĂLĂRIANU I. Nicolae, născut pe 1-10-1922, a fost condamnat 48 de luni;

TOTOI A. Gheorghe, născut pe 12-03-1908, a fost condamnat la 48 de luni;

VASILE Gh. Vasile, născut pe 24-03-1928, a fost condamnat la 48 de luni;

VOINEA M. Toma, născut pe 2-09-1927, a fost condamnat la 48 de luni;

PUTINEIU – GIURGIU

Răzmerița a ajuns și în împrejurimile Giurgiului, cuprinzând satele ce cereau desființarea colectivelor. De o mai mare amploare a fost în comuna Putineiu, la circa 20 km. vest de Giurgiu, unde circa 40 de țărani au pornit acțiunea de retragere din colectiv. A intervenit securitatea, care a trecut la arestarea următorilor :

BALABAN M. Florea, născut pe 2-04-1925, care a fost condamnat 36 luni;

BUCUR P. Petre, născut 18-09-1905, condamnat la 36 de luni;

MOTAN T. Tudor, născut 24-01-1901, condamnat 36 de luni;

ULEA Gh. Marin, născut pe 7-03-1913, condamnat la 36 de luni.

Arestările erau generale-după cum am mai subliniat-și, dacă acum pedepsele se exprimau în luni, nu erau excluse și cele „oferite“ în ani de tribunalele militare, care lucrau zi și noapte pentru a pune „pumnul în gură“ țăranimii. În același timp, de exemplu, se făceau arestări și condamnări în Bucovina (Calafindești, Ștefănești, Siteni, Băigești, Lozna, etc.), sub pretextul că fuseseră legionari și țăranii ce îndemneau țăranii să nu se înscrie în colective sau să se retragă.

Gheorghiu-Dej, spre sfârșitul anului, căutând să arunce vina pe Ana Pauker și Teohari Georgescu asupra arestărilor din 1951 a celor 80.000 de țărani, spune că s-au făcut abuzuri de către aceștia și că au fost condamnați numai 30.000, dar omite să spună că ceilalți au continuat să facă închisoare în același regim de exterminare, pe bază de pedepse administrative. De asemenea uită că, după 1957, când cei doi nu mai erau pe scena politică, arestarea țăranilor se făcea la fel de abuziv și chinuirea lor nu avea limită.

Anul 1962 debutează cu noi cereri de ieșire din colectiv și restituirea pământurilor, cum a fost cazul țăranilor arestați din Drăgoiești-Suceava, sau revolta femeilor din satul Mărcești-com. Dobra, așezat între râurile Pârscov și Ialomița, în județul Dâmbovița-care au răsturnat mașinile activiștilor veniți de la Târgoviște pe 20 Februarie 1962, când arestările s-au ridicat la peste 150 persoane.

În aceste condiții de teroare generalizată, Gheorghiu Dej a felicitat-pe 27 Aprilie 1962-pe cei ce au „realizat“ încheierea colectivizării.

Acesta era mijlocul prin care comunismul își anunța „înfăptuirile“, când cel mai „prețios capital“-talpa țării-a fost batjocorită și călcată în picioare.

SUCEAVA NU SE LASĂ

În 1962-sortit să fie anul lichidării proprietății individuale și al declarării colectivizării totale, regimul de nenorocire națională a fost confruntat de la început cu rezistență.

Chiar în luna Ianuarie 1962, țăranii din com. Drăgoiești, spre Gura Humorului, s-au adunat la Sfatul popular și au cerut cu insistență să le restituie pământurile confiscate forțat de G.A.C. Văzându-se încolțiți, cei de la Sfat au cerut intervenții de la Suceava. Și aceștia, presați la rândul lor de Centru ca să se termine urgent cu colectivizarea, au trimis de urgență forțe polițienești să restabilească ordinea. Numai așa au putut să scape de „molima“ desființărilor-ce bântuiau.

Comuna Bosanci-de care am pomenit mai înainte că a suferit un adevărat asalt al orașului, să-i „fericească“ pe țărani-a trecut prin momente de groază. Satul parcă intrat în mormânt, lumea ascunzându-se de teamă, ulițele pustii. În timp ce megafoanele din mașini îi îndemneau să se înscrie în colectiv, cei ce erau scoși cu miliția ca să fie duși la primărie pentru lămuriri și înscriere erau băgați în beciul transformat în loc de tortură, de unde ieșeau betegiți. Doua săptămâni a durat „convingerea“-pentru îngenuncherea bosâncenilor.

NICI FEMEILE NU S-AU LĂSAT

Dacă bărbații au fost condamnați de la 24 de luni în sus pentru că îndrăzniseră să ceară în Ianuarie-Februarie ieșirea din gospodăriile colective, după un an, pe 20 Feb 1962, femeile din Mărcești-comuna Dobra, plasa Titu-s-au adunat la Sfat și au răsturnat mașinile activiștilor veniți de la Târgoviște pentru a-i încolona pe toți la cazanul colectivului. Cei scăpați au fugit peste câmp și au alarmat pe cei de la județ. Au venit cu întărituri și camioane, lovind și încărcând peste 150 de persoane, pe care le-au dus la Târgoviște. Bine nu s-au simțit acolo; i-au mai speriat, și așteptau să se anunțe încheierea lămuririlor și începerea „fericirii“..

Pe 27 aprilie, Gheorghiu-Dej a anunțat încheierea colectivizării, de fapt o minciună, fiindcă- după cum vom constata-nemulțumirile au continuat și au mai răbufnit.

S'a anunțat sărbătorirea cu mare fast, aducând la București un număr de 11.000 de țărani, egal, ziceau ei, cu numărul celor omorâți în 1907 de burghezi (iarăși minciună). Dar n'a suflat nici un cuvânt, despre crimele făcute de el, de numărul sutelor de mii. Abuzurile-așa numea Gheorghiu-Dej acest genocid-le punea în spatele Anei Pauker și al lui Teohari Georgescu, „fără știința lui

Merită să se vadă mărturia unuia care era elev, și a avut de suferit din cauza tatălui, arestat pentru revolta din comuna Dobrotești-jud.Teleorma, revoltă descrisă în amănunt mai sus:

„Tatăl meu, ISCRU Constantin, era preot paroh în comuna Dobrotești, jud.Teleorman, localitate unde m'am născut și apoi am profesat ca medic generalist 12 ani, înainte de specializarea mea-în 1981. În 1958 a fost arestat tatăl meu pentru că:

În vara lui 1958 recolta de grâu nu a fost bună. Sistemul diabolic al cotelor reușea să ia și bruma de recolta care se făcea, țăranului nemairămânându-i aproape nimic. Tatăl meu făcea parte- cu vecinii-dintr'o grupă care urma să treiere grâul puțin care se făcea în anul acela. Grâul treierat de-abia a ajuns sa acopere „cota“, țăranului nemairămânându-i nimic.

Cota se depunea pe o cergă, păzită de paza comunală.

Această "cotă" a fost transportată de țărani cu căruțele lor, noaptea, la un siloz din comuna vecină, Balaci.

Acolo nu mai corespundea cantitatea prevăzută inițial cu cea sosită la siloz.

Au început cercetările securității, care au mers pe varianta că țăranii au furat din cota de grâu datorată statului. Și au arestat pe capii ariei de treierat, inclusiv pe tatăl meu, preotul, ca instigator contra statului.

Au fost judecați după o lungă perioadă de anchetă și „tratament fizic“-și se mergea pe ideea că tatăl meu, ca preot și dușman al comunismului, a instigat pe țărani sa fure din cota de grâu-act de sabotaj.

Practic, tatăl meu era pierdut, dar dragostea, cinstea de care se bucura în rândul țăranilor din Dobrotești-jud.Teleorman, l-a salvat de la o grea detenție.

În ziua procesului, o ceată de țărani din comună au plecat pe jos la judecătoria din Roșiorii de Vede, să-l apere pe tatăl meu ca martori. Cum au pledat:

Ei au pledat spunând că cota de grâu strânsă la arie, pe drum-din cauza drumulmi denivelat, noaptea-a fost suficient să se scurgă câte puțin, și-cale de 18 km până la silozul din Balaci-să fie timp suficient să se piardă o cantitate importantă, mai ales că nu s'a observat, că era noapte.Așa au reușit țăranii să-l elibereze pe tatăl meu. Adevărul eu îl știam: țăranii furaseră din cota de grâu, că nu aveau ce să mănânce.

În 1961, o dată cu colectivizarea agriculturii, care se făcea prin „lămurirea“ „psychique et physique“ din partea activiștilor de partid și a securiștilor, țăranii din comuna Dobrotești (în jur de 10.000 de locuitori, una din marile comune ale României) nu prea se înghesuiau să intre în GAC. Atunci echipele de „lămurire“ au început să apeleze la metodele lor cunoscute de barbarie:

Înghesuiau o bună parte din cei care nu voiau să se lase lămurii, într-un ARO, și le spuneau că îi duc la București, la pușcărie. Pe drum, care era mai fricos semna, și-l dădeau jos. Pe ceilalți îi duceau departe de sat și-i băteau bine, punându-le degetul forțat pe cerere.

Dar bărbații, ca să evite acest lucru, fugeau din sat și se adăposteau în pădurile din vecinătate.

Atunci bestiile începeau să ancheteze și să bată femeile și capiii pe care-i găseau acasă (iar pe femei le violau). Acest lucru a declanșat o revoltă din partea țăranilor. S-au tras clopotele de la cele două biserici ca pentru nenorocire, și cu furci și topoare au venit la primărie, unde au bătut măr echipele de „lămuritori“ și au încercat sa dea foc la primărie.

S'au chemat în ajutor trupele militare de la aeroportul militar din Balaci, care au venit cu mitraliere și tunuri, au deschis foc și au arestat o bună parte din țărani . Bineînțeles că a fost arestat și tatăl meu, anchetat și condamnat-pe motivul că a dat voie să se tragă clopotul bisericii.

După puțin timp, eu am fost eliminat din liceul de la Roșiorii de Vede și trimis acasă, și să vin numai dacă tatăl meu intră în colectiv. Tatăl meu, văzând că atât el cât și familia are mult de suferit (mai ales că eram cinci copii), a acceptat cu „scârbă și desgust“ să pună degetul pe cererea de intrare în colectivă, cerere pe care nu a vrut s'o semneze-ca gest că nu este de acord și că este forțat. Această cerere am găsit-o.“

DUPĂ ÎNCHEIEREA COLECTIVIZĂRII, REVOLTA ȚĂRĂNEASCĂ DIN COM. SĂLCIILE, JUD. PRAHOVA

În comuna Sălciile din județul Prahova s'a înființat colectivul în 1952.

Ca peste tot, lucrurile au mers din ce în ce mai prost, ajungând ca oamenii să fie muritori de foame.

În luna August 1962, țăranul Anghelache Constantin-fost ajutor de primar în timpul liberalilor-a cerut ieșirea din colectiv, motivând că nimeni nu-l poate forța să lucreze în C.A.P. Și alți țărani nemulțumiți au făcut același lucru.

Oamenii înduraseră destul timp de 10 ani. Refuzându-li-se restituirea pământurilor și atelajelor cu care veniseră la înființare, țăranii au ocupat primăria, postul de miliție, sediul colectivului, imobilizând reprezentanții autorităților.

După aceea au tăiat legăturile telefonice, declarându-se comună liberă, neavând nevoie de comunism. Timp de o săptămână au fost stăpâni pe averea și satul lor, încercând să atragă de partea lor și comunele din jur.

Cei care forțaseră pe oameni, informatorii securității și activiștii de partid care au reușit să fugă, s'au ascuns prin stuful din bălțile Rodeanu și Ratca, din apropierea râului Prahova. Femeile băgaseră frica în aceste lipitori comuniste ce sugeau vloga țăranilor.

Alarmată, securitatea a concentrat în jurul satului un regiment însoțit cu blindate, tunuri- reușind cu greu să intre în sat.

Au trecut imediat la arestări; ce găseau în cale-femei, bărbați, tineri sau bătrâni, în total 36 persoane-însăpământând satul. Nejudecați i-a trimis la munca forțată de la Periprava și Poarta Albă, unde au stat până în 1964.

Printre ei s'au numărat Ion Barocea, Costică Crișu-zis Briceag, Iordache Tupan, Lixandra Jalbă, Ilie Ciuscă-zis Iliade, Petre Bratu Ristea, Bică Oprea Ciobanu, Nicu Naniu, Gheorghe Sprîncenatu, Costică Bratu-Roșu, Titi Gâscan, Gheorghe Marghiloman și alții.Dar la munca forțată au ajuns după ce au fost chinuți de securitate.

Și nemulțumirile au continuat să domnească peste țară, fiindcă nedreptatea pusese stăpânire peste gânduri și peste înfăptuiri.

O PRIVIRE RETROSPECTIVĂ

Aproape două decenii a durat asaltul comuniștilor asupra satului, sau mai poate fi considerată ca lupta scursurii societății, a oportuniștilor, asupra celor ce creaseră o țară modernă, cu valori materiale, morale și spirituale, ajungându-se în stadiul când România era considerată grâнарul Europei.

Doctrina schizofrenică, dinafara spațiului nostru îndestulată cu de toate, au căutat să ne subjuge bazându-se pe forță, folosind minciuna pentru cei naivi, dornici să conducă fara a avea o bază de cunoștiințe sociale bazate pe logică și democrație.

Din această confruntare dintre bine și rău, dintre dreptate și nedreptate, sau între deștepti și proști, au reușit aceștia din urmă-împinși prin promisiuni deșarte, metode diavolești ca delațiunea, tortura, jaful, crima-atribute ce definesc genocidul-în scopul distrugerii statului român, în incitarea u-nora contra altora, cum am arătat mai sus. Și au făcut sa curgă sânge nevinovat pe tot cuprin sul țării, de la nou-născut la cei cu vârstă patriarhală-indiferent de rang social, de aportul adus Țării, de apartenența spirituală sau cetățenească, numai pentru că individul și familia lui nu s-au plecat în fața tiraniei, refuzând să-i dea totul, absolut totul-și să-i zică: „mulțumesc ca m-ai ușurat de grija zilei de mâine“.

Tot ce s'a încercat sa se impună după modelul sovietic a fost o fantezie bazată pe minciuni, duse până la crime, ale unor oameni bolnavi mintal, fără discernământ, fără milă față de cineva, nici față de cei care le dăduseră viață sau se atașaseră vieții lor satanice.

Aceasta stare de lucruri nefirească-de a distruge societatea-se numește genocid.

România a avut parte de o așa anomalie, puțin zis, dirijată de ocupantul sovietic și pusă în practica de Gheorghe Gheorghiu-Dej-și în continuare de Nicolae Ceaușescu, care - cu toata strădania depusă - n'a reușit sa-l egaleze pe Dej.

Acest Gheorghiu, în procentaje referitoare la populații, reușise să-și depășească modelul sovietic

în toate sectoarele răului distructiv, rămânând ca o încoronare a diavolului-înlaturându-și tovarășii de drum ce-i amenințau șefia.

A reușit să schimbe și conținutul noțiunilor de creștere și dezvoltare a poporului român cu otrava marxistă, iar-prin învățaceii lui-chiar originea și limba strămoșească să ne-o direcționeze spre Moscova, după cum un altul descoperise că lumina vine de la răsărit, pe când realitatea tristă dovedea că toate relele vin de acolo.

În toate domeniile sociale ale vieții erai constrâns, prin metode diabolice, să zici ca ei, că schizofrenicii te contraziceau cu argumente ca parul, lanțul și pistolul.

Dreptul român nu mai exista, iar justiția se trăgea de la Moscova. Tribunalele erau conduse de analfabeți, școliți pe timp de noapte, iar ziua lucrau în uzine de condamnat nevinovați. Nemaiputând face față, s'a inventat-prin schimb de experiență-pedeapsa administrativa, exprimata nu în ani, ci în luni, ca cifra să fie mai mare și groaza și mai mare. Simplificând Codul penal, această pedeapsă era pronunțată de cei ce mânuiau băta și pistolul, pe baza de delațiune, pentru că era suficientă suspiciunea că cineva ar putea reprezenta un pericol societății comuniste, și oricine putea să fie arestat, mandatul fiind inutil. Ca după modelul sovietic, o dată cu capul familiei pedeapsa se extindea și asupra familiei; pe deasupra, bunurile realizate într'o viață de muncă cinstită erau împrăștiate „lăcustelor societății“.

De se întâmpla să mori, erai înregistrat la Oficiul Stării Civile în dublura unui registru, după 7-8 ani sau niciodată, fiindcă oamenii ajunși niște numere se puteau pierde oricând, mai ales că erau intrați pe mâna unor analfabeți.

Acesta a fost comunismul, un genocid de neegalat, înfăptuit în văzul lumii și al omenirii.

De aceea este absolut necesară condamnarea legală a acestui genocid, pentru a scăpa lumea de teamă și mizerie.

Prin intermediul țărânimii române, am scos la iveală grozăviile la care a fost supusă „Talpa Țării“, cea mai numeroasă pătură socială și cea mai productivă, ce stă la baza conservării și perpetuării poporului român. Nu au scăpat nici ceilalți: muncitori, intelectuali din toate domeniile-și tineret, mai ales tineret.

Răsfoind paginile victimelor comunismului din România, vom găsi sute de mii, fiindcă poporul român, luptând pentru conservarea ființei lui a dat nenumărate jertfe; mai mult, fără exagerare, decât toate popoarele vecine la un loc.

De aceea trebuie judecat regimul care a deslănțuit acest genocid ce a amenințat omenirea și încă o amenință; noi suntem dovada că structurile sunt prezente și uneltesc fără teamă.

Probele aduse în acest genocid împotriva țărânimii sunt reale, se pot verifica la tot pasul, iar victimele înregistrate în dicționare reprezintă o datorie morală și de onoare pentru familiile și urmașii care-și caută obârșia sănătoasă.

Scoțând la suprafață aceste resturi de tezaur, ne facem datoria de a da la o parte valul uitării, aruncat cu nerușinare de cei ce se simt vinovați (neavând curajul mărturisirii), și urmărim să rămânem prezenți într'o societate de drept, singura care poate dăinui și asigura progresul.

În ciuda lipsei voinței politice, nu ne rămâne decât să începem procesul judiciar contra genocidului, pentru a spăla rușinea și nesiguranța în care trăim.

P.S. Toți cei care se simt solidari cu un viitor demn de al înaintașilor exterminați și batocoriți sunt rugați să se alătore acestui demers.

Pentru întocmire, pe lângă datele culese la fața locului și în afară de cei menționați, s'au mai folosit și mărturiile din partea următoarelor persoane: Corneliu CORNEA, Constantin IONAȘCU, Vădim PIROGAN, Nicolae POPA, Remus RADINA, Franz SCHUTTACK, Liviu TUDORAȘ și alții.

S-au mai consultat:

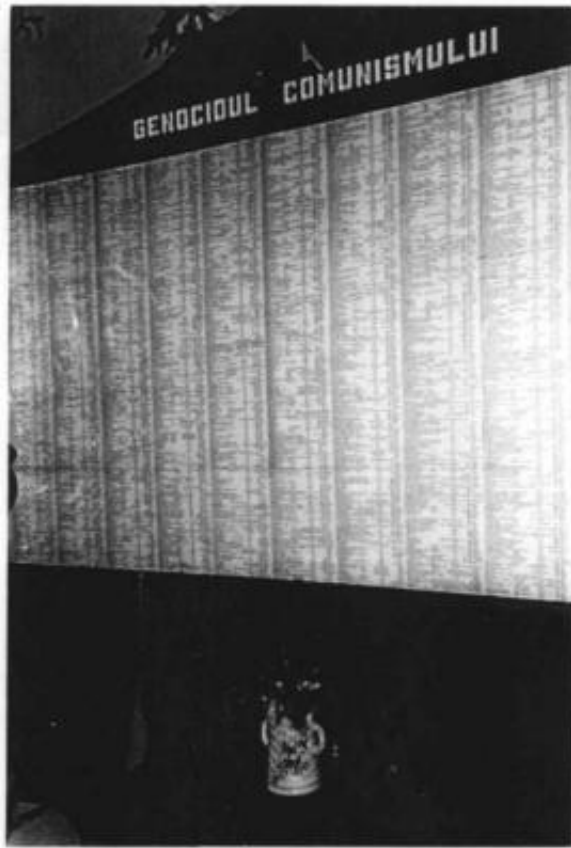
Analele Sighet

Analele totalitarismului

Anuarul de istorie orală, Cluj

Memoria, revista gândirii arestate –București

Cartea Memoriei, Chișinău

Expus la Sediul Central P.N.Ț.C.D.

TĂRANII LE CINSTESC MEMORIA